de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 27 — 3 JULI 1954

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

Wat Jantje vergat toen hij de ijscowagen zag.

De club van de Zwarte Bizon

door CARLO MUNTINCK

Toen Jan van Stralen in Soerendonk uit de bus stapte, stond zijn oom Frans hem al op te wachten. „Zo, kerel," zei hij, „fijn, dat je er weer bent. Tante wacht al met de koffie." Ze wandelden naar de Voorstraat, waar Jan in het grote doktershuis al menige vacantie had gelogeerd. „Wat heb ik gehoord, Jan," zei zijn oom onder het lopen, „is er bij jullie ingebroken? Je moeder schreef ons zo iets."

Jan knikte. „Verleden week," zei hij. „Moeder haar broche en haar armband, die ze van oma heeft, hebben ze ook meegenomen en pa is z'n horloge kwijt. Erg, hè?" Oom Frans schudde zijn hoofd. „Tjonge jonge, dat is zeker erg. Tante zat er echt over in, toen ze het las. Maar laat jij je vacantie er maar niet door bederven, jong. Voor je het weet, hebben ze die heren te pakken en dan komen die spulletjes ook wel weer terecht." Hij duwde het tuinhekje open en door een tuin vol bloemen, die de trots van oom Frans was, gingen ze naar het huis. 's Middags, na het eten, ging Jan er op uit om zijn oude kameraden op te zoeken, met wie hij al heel wat avontuurlijke tochten achter de rug had. Ook in Soerendonk was het vacantietijd en al gauw was de club weer compleet. Pimmetje Meertens, altijd haantje de voorste, had zichzelf intussen tot opperhoofd van een nieuwopgerichte Indianenclub benoemd en heette nu Zwarte Bizon.

In een plechtige geheime zitting besloten de rode broeders tot het bouwen van een hut. Het zou een ondergrondse schuilplaats worden en zo goed verstopt, dat niemand hem zou kunnen vinden. Natuurlijk kon je dat niet met je blote handen doen en de Zwarte Bizon droeg iedereen op om een deel van de benodigde gereedschappen mee te brengen en vooral hout, want zonder hout konden ze niets beginnen.

De volgende morgen reeds, trok de zwaarbeladen karavaan naar het nabijgelegen bos. De Zwarte Bizon en zijn stamgenoten sjouwden planken en scheppen, palen en zagen en wat er meer nodig was om een behoorlijk hoofdkwartier in elkaar te zetten. Midden in het bos, op een open plek tussen de struiken, begonnen ze te graven. Het ging niet zo gemakkelijk als ze gedacht hadden, maar ze ploeterden onvermoeid door en na twee dagen graven hadden ze een grote, rechthoekige kuil. In de hoeken werden stevige palen geslagen, die door planken werden verbonden, zodat er vier wanden ontstonden.

Ook op de grond kwamen planken en toen dat gebeurd was, konden ze aan het dak beginnen. Nog geen week nadat ze de eerste schep in de grond hadden gestoken, was de hut klaar. Op het dak hadden ze aarde en dorre bladeren gestrooid en wie het niet wist, zou niet vermoeden, dat daar het hoofdkwartier van de Zwarte Bizon en zijn bende was gevestigd. Met een laddertje, dat de Zwarte Bizon na lang zeuren van zijn vader had losgekregen, konden ze beneden komen. Wat oude kisten en een zelfgemaakte tafel vormden het meubilair van de hut en van hun zakgeld hadden de jongens blikjes met voedsel gekocht, die in een hoek van het hol werden opgestapeld.

Sjef Mok kwam zelfs met een paar oude dekkleden aansjouwen, die hij voor een paar gulden ergens op de kop had getikt. „Daar gaan we hangmatten van maken," legde hij uit, „dan kunnen we hier slapen ook, als ze het thuis goedvinden." De Zwarte Bizon gaf toe, dat dit idee zo gek nog niet was en een dag lang was iedereen bezig om haken in de muren te slaan en touwen aan de dekzeilen te bevestigen.

Het was heerlijk koel onder de grond. Terwijl boven de zon onbarmhartig brandde, lagen de jongens in hun hangmatten, bespraken de komende krijgstochten tegen naburige stammen of verslonden de boeken, die ze uit de bibliotheek hadden gehaald. Sjef, die sinds twee weken Snelle Marter heette, had een blikje gehakt opengemaakt en was druk bezig de inhoud over een aantal boterhammen te verdelen. Hij had niet lang plezier van zijn werk, want de hongerige Indianen gristen hem het brood onder zijn handen vandaan. De Zwarte Bizon veegde voldaan de kruimels van zijn mond. „Zo," zei hij, „dat zit er weer in." Hij nam zijn windbuks van de wand en stak een doos kogeltjes bij zich. Ook zijn stamgenoten zochten hun wapens op en achter elkaar klommen ze naar boven. Sjef Mok wilde juist het luik sluiten, toen er iemand uit de struiken kwam. Hij had een nors gezicht en kleine, gluiperige ogen, waarmee hij nieuwsgierig naar het openstaande luik loerde. „Een indringer!" schreeuwde de Zwarte Bizon. „Een blanke spion!" Hij hief de buks boven zijn hoofd en danste joelend om de vreemdeling heen. „Smeer 'm," zei de man ruw, „anders kun je een schop krijgen."

„Niks te schoppen, prairierat," riep de Zwarte Bizon. „Je bent hier op ons jachtgebied."

De man vloekte. „Daar dan!" zei hij en hij gaf de jongen een harde trap tegen zijn knie. Pim kreunde en de tranen sprongen hem in de ogen.

„Lelijke lafaard!" riep Sjef. „Kom op, jongens, dan zullen we die blanke hond gevangennemen." Hij nam een stuk touw van zijn riem en vloog als een dolle op de man af. Ook de anderen lieten zich niet onbetuigd en voor de man wist, wat er met hem gebeurde, was hij aan handen en voeten gebonden.

„Laat me los!" schreeuwde hij. „Apen van jongens, ik zal jullie!"

„Jij zal niks," zei Sjef. „Help eens even, jongens, dan brengen we 'm naar beneden." Hij maakte het luik open en met vereende krachten droegen ze hun slachtoffer de trap af. Pimmetje Meertens kwam er hinkend achteraan.

„Als ie straks aan de paal gaat, zul je 'm horen piepen," zei hij wraakzuchtig. „Maar laten we hem eerst fouilleren. Die blanke honden hebben meestal wapens bij zich."

Sjef Mok doorzocht de zakken van de gevangene en haalde er een bos sleutels, een portemonnaie en een mes uit.

„Ha," zei de Zwarte Bizon, „daar heb je het al. Nu z'n jasje nog."

Sjef zocht verder. „Een horloge," zei hij. „Tjonge, van goud nog wel." Hij wilde het klokje bij de andere voorwerpen leggen, maar Jan van Stralen pakte het uit zijn hand en knipte het zenuwachtig open. „Van m'n vader!" riep hij. „Kijk maar." En werkelijk, aan de binnenkant van de deksel stond met kleine letters: „Aan Leo van

Stralen, voor zijn vijfentwintigjarig jubileum".

„Allemensen!" zei Sjef, „dan is die kerel natuurlijk de dief. Kijk hem eens bleek worden, Jan, hij weet er vast meer van."

„Je bent gek," zei de man. „Laat me los, kwajongens, of jullie zult er spijt van hebben."

„Ik denk, dat jij straks meer spijt zult hebben," zei Jan. „Houd 'm goed in 't oog, jongens, ik ga de politie halen."

Hij vloog het laddertje op en nog geen uur later was hij terug met twee agenten, die de man meteen meenamen. Nog diezelfde avond ging de man op transport naar Amsterdam en daar bleek, dat hij een oude bekende van de politie was. De sieraden van mevrouw van Stralen had hij inmiddels reeds verkocht, maar dank zij het speurderswerk van de politie, werden deze binnen enkele dagen teruggevonden.

Groot was de vreugde in huize van Stralen toen de verloren eigendommen weer terecht waren. In het kamp van de Zwarte Bizon heerste ook blijdschap, want kort daarop arriveerde er in Soerendonk een groot pak, waarin zich een complete kampeerkeuken bevond.

Voortaan kookten ze, in de dichte bossen van Soerendonk, hun eigen potje en zo lang de vacantie duurde, trokken ze er op uit, tot schrik van de andere stammen en tot meerdere glorie van de Zwarte Bizon en zijn dappere strijders.

III

Onze jonge konijnen

De vorige weken schreven we over de verzorging van het konijn, dat jongen heeft en over de inrichting van het hok.

Vandaag zullen wij het eens hebben over het verzorgen van de jonge konijntjes zelf.

Als alles goed gaat, is het een lust om te zien, hoe snel de jongen groeien. De eerste negen dagen hebben de jongen de oogjes nog dicht en kunnen ze nog niets zien. Dat is feitelijk ook maar goed, want ze moeten mooi in het nest en in de warmte blijven en hoe langer ze in de wol blijven, hoe beter het ook is. Geeft echter het konijnenmoedertje te weinig melk, dan kruipen de kleine, rimpelige en magere beestjes hun moeder van de honger in het hok achterna. Hieraan is niet anders te doen, dan het oude konijn flink te voeren en vooral melk te geven.

Een fout, die veel konijnenhouders dikwijls maken, is, dat ze de jonge konijnen te vroeg bij de moeder weghalen. Op een leeftijd van drie of vier weken verkopen ze de jongen al. Dat moet men beslist niet doen. Het worden dan nooit flinke, sterke dieren en men moet heel erg oppassen, of ze gaan op die manier nog dood ook. Acht weken is het minste voor ze van hun moeder weg kunnen. Nog beter is het om ze wel tien weken samen te laten. Dan groeien ze prachtig en het worden gezonde, vlugge konijntjes.

Als ze eindelijk op eigen „pootjes" kunnen staan, dan moeten ze in een flink groot hok gebracht worden. Jonge dieren hebben ruimte, licht, lucht en beweging nodig, willen ze vlot opgroeien.

Met het voeren moeten we in de aanvang voorzichtig zijn.

Het voer mag, zoals reeds gezegd volstrekt niet nat zijn. Ook mag het voer niet broeien. Dit gebeurt nog wel eens, als een hele zak vol gras voor een hele week gehaald wordt.

Geef de jonge konijntjes ook niet te veel vers groen. Ze hebben naast het sappige voedsel ook droog voedsel nodig. Vers en fris hooi, brood of ander droog afval bijvoorbeeld uit de keuken.

Is men er voor in de gelegenheid maak dan eens een mooie ren voor de konijnen. Die kan men buiten op het grasveldje of het gazon zetten. Ze kunnen dan de hele dag eten wat ze willen en springen naar hartelust. Het is een leuk gezicht en men kan uren naar die springende en spelende konijntjes zitten kijken.

Als de dieren in de ren zitten, is dat tevens een mooie gelegenheid om de hokken schoon te maken. Dat is heel belangrijk en het voorkomt heel veel ziekten en narigheid. Ga er af en toe ook eens goed met een witkwast door. Dat is uitstekend voor hun gezondheid.

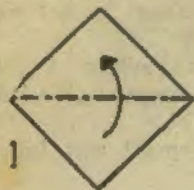
Door slordigheid en vergeetachtigheid wordt in vele konijnenhokken heel wat leed geleden. Voorkom dat en zorg goed voor de dieren, die men de mogelijkheid ontnomen heeft om voor zichzelf te zorgen.

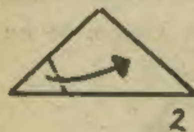
Zij zullen u er dankbaar voor zijn.

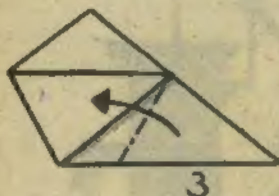

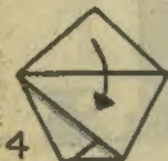
Vang de knoop

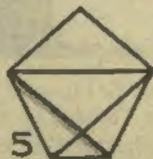

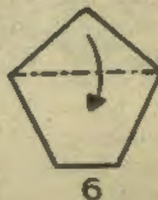

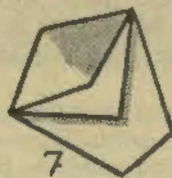

Dit is nu eens een aardig spelletje, dat iedere handige jongen en elk handig meisje zelf kan maken.

Begin met een papieren beker te maken. Hoe dat gaat, tonen de tekeningen van één tot en met zeven. Een vierkant, stevig stuk papier is gemakkelijk te vinden. Pakpapier is zelfs uitstekend, ook al is het niet wit.

Is de beker gereed, dan maakt men boven bij de rand een klein gaatje. Dan neemt men een dun touwtje of een stevige draad, iets korter dan een halve meter, en maakt daarvan het ene einde aan het gaatje van de papieren beker vast. Aan het andere einde van de draad wordt een stevige, niet al te lichte knoop gebonden. Die knoop zweeft dus vrij en hangt aan de draad aan de beker.

Zwaai nu de beker met de zwevende knoop er aan door de lucht en probeer dan de knoop in het bekertje op te vangen. De kunst is nu om zoveel mogelijk keren achter elkaar de knoop op te vangen, laten we zeggen, tien keer achter elkaar, zonder een enkele maal te missen.

Dit spelletje kan men met twee of meer kinderen spelen. Ieder kan natuurlijk zelf een bekertje maken, wat wel zo aardig is, omdat men dan kan oefenen. Men kan ook een beker steeds van hand tot hand laten gaan. Kinderen, die met dit spelletje eenmaal bezig zijn, weten niet meer van ophouden en zijn soms uren lang in de weer om de knoop op te gooien en weer op te vangen.

Tot slot een goede raad: Geef het bekertje niet in handen van grote mensen, want de kans is groot, dat zij het zo leuk vinden, dat zij er zelf mee aan het spelen blijven....

Veel succes!

De boer

Fier, met zijn stoere mannenhand
ploegt de boer het kale land
en in de scherpe, diepe voren
zaait hij uit het jonge koren.

En staan de halmen hooggerezen,
dan moet hij de aren lezen.
En de korrels, rijp en groot
maken straks ons daag'lijks brood.

Aan dat harde, zware leven
wil hij steeds zijn krachten geven,
want de boer — zo groot en sterk —
is vol liefde voor zijn werk.

W. Bernard

Kabouter Vlugvoet en zijn bloemetjes

Kabouter Vlugvoet woont midden in het bos.

Niet in een paddestoel, maar in de stam van een dikke eik.

Het is een fijn huis.

In de stam zit een deurtje. Als Vlugvoetje het deurtje opendoet ruikt hij de bloemetjes van zijn tuin.

Het is een heel mooi tuintje daar rond die eikeboom.

De laatste tijd heeft Vlugvoetje verdriet.

Dat komt, omdat de bloemetjes in zijn tuin hun kopjes laten hangen.

Er komt ook geen regen.

Het is heel droog weer en de zon schijnt warm.

Arme bloemetjes, denkt hij, kon ik jullie maar helpen!

En nu is er in het bos een pomp gekomen.

Vlak bij de eikeboom staat die pomp.

Héél de dag staan er kinderen omheen.

Ze vullen hun flessen.

En houden hun mondjes onder de straal.

Veel water loopt er ook op de grond. Vlugvoetje kijkt door het sleutelgat.

Hij ziet alles.

Hij zou wel willen roepen: Ach, gooi hier wat water! Hier in mijn tuintje!

Maar dat durft hij niet. Hij wacht tot het donker is.

Nu is er geen een kindje meer buiten.

Ik ga ook pompen, denkt hij. Hij neemt een melkkan mee.

Die zet hij onder de pomp. Heel hoog gáat hij op zijn teentjes staan.

Hij trekt hard en dán.... hoep-la! De pompzwengel gaat omhoog én.... neemt het kaboutertje mee omhoog. O.... wat een angst!

Hij spartelt met zijn beentjes en kijkt bang omlaag.

Juist komen de andere kabouters naar buiten.

Ze wijzen naar hem en lachen hem uit.

„Kijk Vlugvoetje eens!" roepen ze.

„Och, help me toch," zegt hij angstig. „Dadelijk val ik."

Nu komen ze aanlopen.

„Houd vast! Houd stevig vast!" roepen ze en trekken hem aan zijn voeten.

Spetter-de-spet! Het water loopt nu in het kannetje. Als hij op de grond is, gaat hij gauw naar de melkkan.

Voorzichtig draagt hij het water naar zijn tuintje.

„O." De kabouters knikken tegen elkaar en zeggen: „We zullen je helpen, hoor!"

Ze halen allemaal wat uit het huisje.

De een een emmer, de ander een teiltje.

Om de beurt vliegen ze nu de lucht in.

Maar de bloemetjes krijgen water!

Het tuintje is al gauw kletsnat.

Nu houden ze op.

Vlugvoetje zegt verdrietig: „Het helpt niet eens! Alle bloemetjes hangen nog!"

„Je moet geduld hebben." zeggen de anderen.

De volgende nacht is het tuintje prachtig!

Alle bloemetjes staan nu fris rond te kijken op hun stengeltjes.

Nu heeft Vlugvoetje voortaan weer plezier.

De slimmeling

Dik: „Waarom maak je dat lek in je dak niet dicht?"

Trom: „Omdat het regent en ik wil niet graag nat worden!"

Dik: „Maar waarom maak je het dan niet, als de zon schijnt?"

Trom: „Dan behoef ik het toch niet te maken, want dan lekt het niet!"

20 MALLE VRAGEN

DE ANTWOORDEN ZIJN GEMAKKELIJKER DAN MEN DENKT

1 Wat behoort bij een goede schoen?
2 Wanneer is twee maal twee zes?
3 Waarmede begint de nacht?
4 Hoe kan men met rode inkt blauw schrijven?
5 Welk woord wordt korter wanneer men er enige letters aan toevoegt?
6 Op welke vraag kan men nooit met „ja" antwoorden?
7 Welke kaarsen branden langer: waskaarsen of stearinekaarsen?
8 Wanneer kan men koud water in een zeef dragen?
9 Waar gaat een kind op zijn zesde verjaardag naar toe?
10 Wat is helemaal alleen van jou, doch wordt het meest door anderen gebruikt?
11 Wie gaat zonder voeten voorbij en komt nooit meer terug?
12 Wat is beter: 7×18 *is* 136 of 7×18 *zijn* 136?
13 Hoe oud is de maan?
14 Als er drie ezels in een stal staan, welke is dan de verstandigste?
15 Het is een kind van zijn vader en van zijn moeder en toch is het niet hun zoon. Hoe kan dat?
16 Hoeveel eieren kon de reus Goliath op zijn nuchtere maag eten?
17 Wat is het verschil tussen een postzegel van 10 cent en een bankbiljet van tien gulden?
18 Wanneer is een molenaar in een molen zonder hoofd?
19 Wat ligt tussen berg en vallei?
20 Welke rivieren hebben geen water?

Antwoorden op blz. 11

ONZE WONDERE WERELD

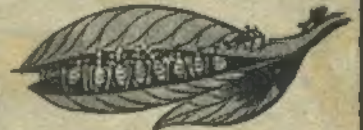
EEN WATERMELOEN MET EEN VOLMAAKTE W-LETTER DWARS DOOR HET MIDDEN.

DE INWONERS VAN DUBALHATI IN INDIA MOESTEN JAARLIJKS 20.000 VISSEN LEVEREN AAN DE INSPECTEUR DER KEIZERLIJKE BELASTINGEN.

SOMMIGE MIEREN MAKEN EEN NEST MET EEN PAAR BLADEREN, WAARVAN ZE DE RANDEN SAMENGENAAID HOUDEN MET HUN LICHAMEN. LANG NADAT DE MIEREN GESTORVEN ZIJN HOUDEN ZE HUN GREEP OP DE RANDEN NOG VAST.

DIT ENGELSE HUIS "DE MOLEN" WERD GEMAAKT UIT HET HOUT VAN HET IN 1812 BUITGEMAAKTE AMERIKAANSE OORLOGSSCHIP DE CHESAPEAKE.

DIT KASTEEL VAN AUGUSTUSBURG HAD 4 TORENS VOOR DE SEIZOENEN, 12 HALLEN VOOR DE MAANDEN, 52 SCHOORSTENEN VOOR DE WEKEN EN 365 RAMEN VOOR DE DAGEN VAN HET JAAR.

KIT KARSON, DE HEL

LD VAN DE PRAIRIE

Peter en zijn vrienden

Kom je vanmiddag bij me spelen?" had Peter aan zijn vriend Geert gevraagd. Peter was jarig; hij had een electrische trein gekregen, en die mocht hij vanmiddag voor het eerst laten rijden. Geert had zo'n zin om mee te doen, dat hij alles vergat en maar gauw zei: „Ja, graag, hoor. Ik kom."

Toen liep Peter dadelijk naar een andere vriend om die ook uit te nodigen, en Geert bedacht ineens, dat hij het nog niet zeker wist. Maar misschien mocht hij wel. Hij rende naar huis om het aan zijn moeder te vragen.

Het ging precies, zoals hij al gevreesd had. „Maar hoe moet het dan met vader?" vroeg zijn moeder.

„Ik zal wel wat eerder weggaan," beloofde Geert.

„Goed dan. Maar vergeet het niet. Ik kan vader niet halen, ik moet vanmiddag uit naaien, dat weet je wel."

Geert was blij. Maar zijn moeder keek verdrietig. Ze dacht aan vroeger.

Het was nog niet zo heel lang geleden, dat Geerts vader lopen en fietsen kon, waarheen hij maar wilde. Maar hij had een ernstige oogziekte gekregen en kon nu niet meer zien. Natuurlijk kon hij ook zijn werk niet meer doen, en hij leerde op de blindeninrichting nu een ander vak. Door vaders ziekte was er bij Geert thuis heel wat veranderd. Vader was nu niet alleen hulpbehoevend, maar hij was ook zo stil en somber geworden. En moeder was ook nooit eens vrolijk meer. O, als Geert er aan dacht, dat dit nu altijd zo voort moest gaan — ja, dan liep hij maar naar buiten om met zijn vrienden te spelen en te voetballen. Maar zodra hij thuiskwam, stapte hij weer midden in het verdriet.

De middag bij Peter was heerlijk. Het was werkelijk een prachtige trein, met veel rails en een groot station er bij. Peters grote broer hielp hen alles op te stellen, en de jongens genoten, toen de kleine, fijnbewerkte locomotief over de rails snorde. De tijd vloog om, en toen Geert op de klok keek, schrok hij. Het was al laat, en vader mocht niet wachten, dan merkte hij immers nog veel meer, dat hij hulpbehoevend was. Haastig nam Geert afscheid en liep weg, zo hard hij kon.

„Waarom heeft die ineens zo'n haast?" vroeg Peters broer.

„Hij moet zijn vader halen van de blindeninrichting," antwoordde Peter, die nog verdiept was in zijn locomotief.

„Heeft zijn vader dan geen geleidehond?"

„Nee."

„Die honden zijn duur," kwam Peters moeder in het gesprek. „En die ziekte van Geerts vader zal wel veel gekost hebben."

Nu luisterde Peter eigenlijk voor het eerst. Hij had altijd wel medelijden gehad met Geerts vader, maar hij had er toch nooit ernstig over nagedacht. „Er is bij ons thuis tegenwoordig niets meer aan," had Geert eens gezegd. Geerts moeder was nu ook bijna nooit meer thuis. Ze ging uit naaien; dat had ze vroeger niet gedaan.

Die dag dacht Peter er verder niet meer over. Maar de volgende dag merkte hij, dat Geert geen geld meebracht voor het schoolreisje, dat ze deze zomer zouden gaan maken.

„Ga jij niet mee?" vroeg hij.

„Nee," snauwde Geert.

„Waarom niet?"

„Dáárom niet." Geert liep weg. Jawel, maar nu had Peter het goed begrepen. Geerts vader had geen geld om een geleidehond te kopen. Als hij zo'n hond had, zou hij weer alleen uit kunnen gaan, dan behoefde hij op niemand meer te wachten. Dan zou hij misschien ook weer wat vrolijker worden. Zou er niemand zijn, die hem zo'n hond zou willen geven? Als Peter het eens aan zijn ouders vroeg? Zij zouden er wel een kunnen betalen, zij hadden voor Peters verjaardag immers ook die mooie electrische trein gekocht. Zulke treinen waren heel duur, dat wist hij wel. Een paar van zijn vriendjes hadden er ook één, en bovendien nog ander mooi speelgoed. Als ze daar nu eens iets van verkochten?

Nee, nu wist hij het, ze moesten er een tentoonstelling van maken. Als ze alle treinen bijeenvoegden, konden ze een heel spoorwegemplacement bouwen. Hans had een stenen bouwdoos en Freek een figuurzaag met modellen, en zelf had hij nog een bouwplaat van een boerderij. Dat kon een tentoonstelling worden, waarvoor de mensen zeker graag een toegangsprijs zouden betalen. En alles kon dan opgesteld worden — wel, natuurlijk in de gymnastiekzaal van de school.

Dadelijk na schooltijd vergaderde Peters clubje in het fietsenhok achter de school. Ze besloten het plan zo gauw mogelijk uit te voeren. Zij zouden het tentoonstellingscomité vormen, en aan mijnheer van Son, het hoofd van hun school, vragen, of ze de gymnastiekzaal gebruiken mochten. Mijnheer van Son zou dan ook uitgenodigd worden, lid te worden van het comité.

„Erelid," zei Peter, want dat klonk zo mooi.

„We moeten de zaal ook versieren," zei Hans, wiens vader bollenkweker was. „Ik zal thuis wel om tulpen vragen."

Ja, dat was goed bedacht. In hun

gedachten werd de tentoonstelling steeds groter. De één verzon dit, de ander dat. Een heel landschap zouden ze maken, met een station, een tunnel, boerenhuizen, koeien en schapen in de wei — van alles!

„Bollenvelden ook!" riep Hans.

Natuurlijk, bollenvelden ook. En een bloemenmozaïek.

„Jij moet het aan mijnheer van Son vragen, Peter. Jij bent voorzitter."

„Goed," zei Peter. „Vanmiddag na schooltijd. Maar het hele comité gaat mee."

Dat wilde het comité wel. En mijnheer van Son vond het aardig bedacht van de jongens. Hij wilde graag erelid worden, en nodigde het comité meteen maar uit om in de spreekkamer te vergaderen.

Toen werden er spijkers met koppen geslagen. De tentoonstelling zou gehouden worden op de eerstkomende ouderavond. De ouders kwamen dan toch in de school, en zouden dan meteen de tentoonstelling kunnen bewonderen. Het comité kon de gasten dan ontvangen en rondleiden en een paar meisjes uit de hoogste klas zouden uitgenodigd worden om thee te presenteren

Natuurlijk moest er eerst aan de mensen verteld worden, voor welk doel de tentoonstelling was georganiseerd. Dat was juist iets voor het erelid. En als deze avond niet genoeg opbracht, zouden ze dóór blijven sparen. De vader van Geert moest een geleidehond hebben, daar waren ze het allemaal over eens.

Toen braken er drukke dagen aan voor de vriendenclub. Er moest

gezaagd worden, getimmerd en geplakt. En toen de grote dag eindelijk aanbrak, kwam het grootste werk. De zaal werd versierd, en boeketten kleurige tulpen stonden in de hoeken. De pingpongtafels werden naast elkaar gezet, en daarop kwam heel wat moois te staan. Er was een station met huizen er omheen, en een eind verder weilanden en bollenvelden. De tunnel, die door een rots liep, stond er wel een beetje vreemd tussenin, maar dat hinderde niets. Peters broer hielp met het aanleggen van de electrische leiding, en de clubleden kregen elk hun taak bij slagbomen en wissels.

„Het ziet er keurig uit," zei mijnheer van Son, die ook eens een kijkje kwam nemen. „Jullie hebt er alle eer van."

Nu, dat vonden de ouders ook, toen ze 's avonds in de gymnastiekzaal kwamen. En toen het comité na afloop van de avond zag, hoeveel geld er was ingekomen, waren ze er verbaasd van. Zou het genoeg zijn voor een hond?

Toen liet mijnheer van Son een enveloppe zien, die hij ook nog voor het goede doel gekregen had. Er zat geen geld in, alleen een papiertje.

„Bon," stond er op, „goed voor het bedrag, dat nog ontbreekt om een geleidehond te kopen."

Even waren ze er stil van. Maar toen gingen er juichkreten op. Peter was de enige, die niet veel zei. Want hij had op die enveloppe het handschrift herkend. Een beetje veranderd, maar Peter zag het toch wel — zijn eigen vader had het geschreven. Fijn van vader was dat om zo te helpen. Peter vertelde het aan niemand, want hij begreep wel, dat vader dat liever niet zou hebben. Het moest een geheim blijven. Alleen hij wist het. En moeder zeker ook.

De volgende dag ging mijnheer van Son naar Geerts ouders toe. En het duurde toen niet lang meer, voor ze Geerts vader alleen op straat zagen wandelen met een grote hond. En het is werkelijk waar, dat Geerts vader nu weer veel opgewekter is geworden. Want voor iemand, die altijd in de duisternis moet leven, zijn de hartelijkheid en de hulp van zijn medemensen als een lichtstraal op zijn moeilijk pad. *E.S.*

20 MALLE VRAGEN *(Antwoorden van blz. 7)*

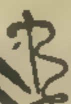
(Antwoorden van blz. 7)

1. Een tweede schoen, anders kan men hem niet dragen.
2. Nooit.
3. „Nacht" begint met de letter N.
4. Door het woord „b-l-a-u-w" te schrijven.
5. Kort. Als men „e-r" achter „kort" zet wordt het „korter".
6. Als men vraagt: „Slaap je?"
7. Geen van beide; ze branden allebei korter en worden niet langer.
8. Als het bevroren is.
9. Naar zijn zevende verjaardag.
10. Je naam.
11. De tijd.
12. Het is allebei fout, want 7×18 is 126.
13. Een uur, want zij heeft vier kwartieren.
14. De kleinste — want de beide andere zijn „grotere" ezels.
15. Het is een meisje en dus hun dochter.
16. Eén. Want toen hij dat op had, was hij niet meer nuchter.
17. Het verschil is precies negen gulden negentig.
18. Als hij zijn hoofd uit het venster van de molen gestoken heeft, want dan is zijn hoofd niet meer „in" de molen.
19. Tussen berg en vallei, ligt het woordje „en".
20. De rivieren in een atlas.

Oplossing uit vorig nummer:

WIE WAS DE VERLIEZER?

De vriend heeft tweemaal drie gulden betaald, dus een gulden te veel. Dat is de gulden, die meneer Slim meer heeft ontvangen.

De kleine knutselaar

EEN BORDUURPATROON VOOR KUSSEN OF WOLLEN TAFELKLEED

Dit patroon is bijzonder geschikt om met wol op een kussenovertrek of tafelkleed geborduurd te worden.

Het moet geheel in de grove steelsteek gewerkt worden.

Wanneer je de volgende kleuren gebruikt, zul je stellig een mooi geheel krijgen.

de bloem met de zes bladeren: geel
de andere bloem: goudbruin
de bloemharten: oranje
de dikke stippen in de eerste bloem: donkerbruin
knoppen: geel en goudbruin
stelen: donkergroen
bladeren en onderste delen van de knoppen: lichtgroen.

De eendenvijver

Dit spel stelt twee sloten voor, aan iedere kant een. Daarin zwemmen eendjes en deze willen graag naar de vijver in het midden. Om daar te komen moeten ze een stukje weiland overlopen.

Om dit spel te maken heb je nodig:

een stuk karton van 52 cm lang en 22 cm breed of twee stukjes karton van 26 cm lang en 22 cm breed,
een paar grote gave kurken,
een dobbelsteen,
een witte correspondentiekaart of stukje stevig papier,
wat plakkaatverf of gekleurd papier.

Teken op het karton, met potlood en liniaal, de tekening na; dus: 6 cm van beide kanten af een streep zetten, dan aan beide kanten vijfmaal 2 cm afmeten en de strepen zetten, zodat je tenslotte in het midden een stuk van 20 cm overhoudt (2 × 10).

Het karton ga je nu schilderen of beplakken met gekleurd papier: de sloot van 6 cm breed aan iedere kant maak je lichtblauw. Het stukje weiland aan iedere kant van vijfmaal 2 cm, dus 10 cm breed wordt groen en dan de vijver, die maak je weer lichtblauw.

Om het spel aardiger te maken ga je de randen van de sloten en de vijver rondom versieren met bloempjes.

Je trekt ze van de tekening na met doorschijnend papier, knipt ze uit en legt het modelletje van de dotterbloem op geel papier en dat van de koekoeksbloem op roze papier en knipt er zoveel je maar wilt. Dan plak je ze op dicht naast elkaar, binnen de ruimte voor sloten en vijver, langs de randen. Heb je verf, dan kan je ze ook tekenen en schilderen, in plaats van ze te knippen en op te plakken.

Zijn de lijnen van het weiland door verf of beplakken verdwenen, dan teken je ze opnieuw op.

Wordt het spel van twee stukjes karton gemaakt, plak dan op de scheiding een stukje linnen plakband, zodat ze aan elkaar zitten en je het speelbord dicht kunt vouwen als je het opbergt.

Trek de tekening van het eendje na met doorschijnend papier, knip het uit en leg het op de correspondentiekaart. Knip zoveel eendjes als je nodig hebt. Iedere speler moet er vier hebben. Is het spel voor vier personen, dan maak je er dus zestien.

Geef de eendjes een rood snaveltje en teken het vleugeltje en oogje na. Voor de snaveltjes kan verf of kleurpotlood gebruikt worden.

Van de kurken worden kleine blokjes gesneden om er de eendjes in te laten staan. Daarvoor geef je een klein sneetje in de bovenkant van het blokje. Je schuift het eendje er in.

Een grote kurk snij je in drie plakjes, een kleine in twee, en dan netjes op maat bijsnijden.

Deze voetstukjes geef je verschillende kleuren met plakkaatverf; voor iedere speler vier in één kleur of, als je geen verf hebt, zet je er nummers op, zodat iedere speler zijn eigen nummer heeft.

De *spelregels* zijn als volgt:

Wie het hoogste gooit met de dobbelsteen begint. Verder gooit ieder op de beurt.

De eendjes worden eerst in de sloten gezet, aan de kant waar de spelers van de kleuren zitten.

Voor ieder punt dat je gooit loopt het eendje één randje, tussen twee strepen in, verder. Als je zes ogen gooit, heeft dat eendje de vijver al meteen bereikt. Je speelt bij iedere worp met één eendje, maar ze mogen alle vier tegelijk in het spel zijn. Je kiest dus zelf welke je wilt verzetten. Er mogen ook meer eendjes op één rij staan.

Dat lijkt dus heel gauw klaar, want wie z'n eendjes alle vier in de vijver heeft is winnaar, maar *zo gemakkelijk gaat het niet.*

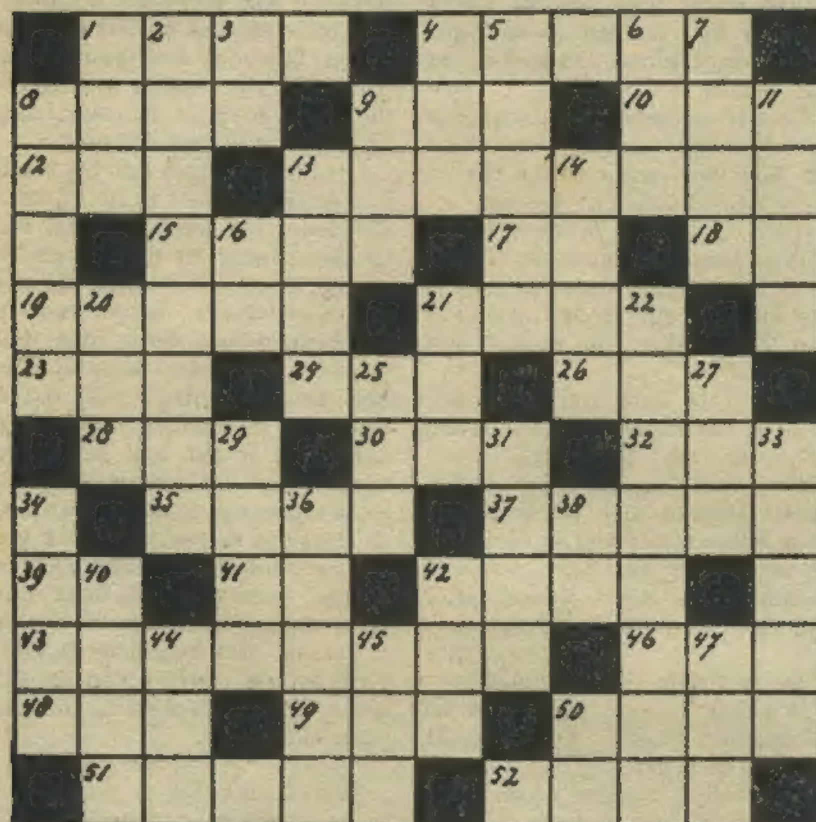
Gooi je méér ogen dan het eendje kan gaan vóór het in de vijver is, dan loopt het weer helemaal naar de sloot terug en niet alleen dat eendje, maar *alle* eendjes, *die al in de vijver waren,* lopen voor de gezelligheid mee terug, dus moet je met die allemaal weer opnieuw beginnen. Natuurlijk geldt dat alleen voor de eendjes van je eigen kleur. Als je het spel langer wilt maken, gaan de eendjes, nadat zij in de vijver zijn geweest, door naar de sloot aan de overkant. Dan gaat het weer volgens dezelfde regel: een eendje, waarvoor je meer ogen gooit dan nodig is om in de sloot te komen, gaat weer naar de vijver terug en de eendjes van dezelfde kleur, die de sloot al bereikt hadden, gaan mee terug.

Je zult zien, het is spannend te proberen wie het eerste zo gelukkig is alle eendjes veilig in de vijver te brengen.

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

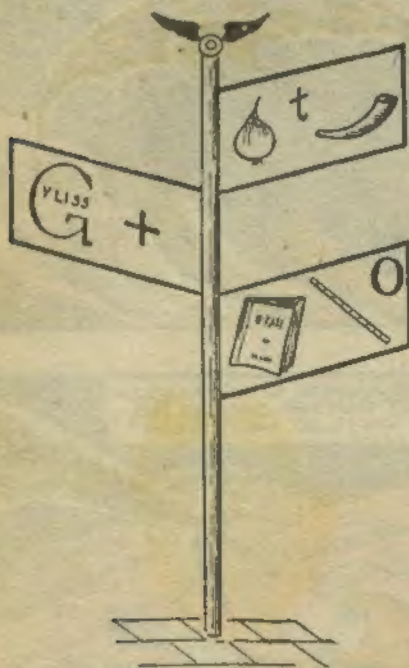
1 Hiermee schrijf je op een schoolbord
4 Vuur en vlammen
8 Ander woord voor kwaad
9 Tussenwerpsel. Ook het geluid van een koe
10 Dwingende vordering
12 Heb je nodig om snel te kunnen stoppen.
13 Aangename stem.
15 Teken, dat je moet vermenigvuldigen
17 Voegwoord
18 De vierde muzieknoot
19 Het middengedeelte van een circus
21 Plat chocolaadje
23 Fijn poeder
24 Ontkenning
26 Kostuum
28 Ander woord voor koud
30 Hierop schrijf je met een griffel
32 Ander woord voor stap
35 Zwemvogel, groter dan een eend
37 Flinke stad, dicht bij Den Haag
39 Boomsoort
41 Naam van enkele riviertjes in Nederland
42 Meisjesnaam
43 Groente
46 Oppervlaktemaat (100 m²)
48 Dat heb je, als je je stoot
49 Bandje, waaraan je je jas ophangt
50 Zwart snoepgoed
51 Bijvoeglijk naamwoord van stad
52 Instelling, die voor de verzending van brieven zorgt

Van boven naar beneden:

1 Melkgevend zoogdier
2 Onordelijk.
3 Traktatie in de zomer
4 Stukje papier, waarop staat dat men recht op iets heeft
5 Lijntje
6 Keurig
7 Iemand, die steelt
8 Sappige vrucht, die je aan het eind van de zomer in de duinen en bossen kunt vinden
9 Waar grote en kleine mensen vaak mee spelen
11 Tegenovergestelde van breed
13 Rivier in Noord-Holland, waar Zaandam aan ligt
14 Vogel
16 Meisjesnaam
20 Snelle, trekkende beweging
21 Sprookjesfiguur
22 Schoeisel met hoge kap
25 Meisjesnaam
27 Afval bij het dorsen van graan
29 Met bomen beplante straat
31 Gedachte, denkbeeld
33 Straatgedeelte voor voetgangers
34 Sluiting van een riem of kledingstuk
36 Naaigereedschap met een oog
38 Bijwoord
40 Voedsel; eten
42 Waterbewoner
44 Internationaal (afkorting)
45 Vijfde figuur van het leesplankje
47 Bedorven
50 Eerste muzieknoot

VREEMDE WEGWIJZER

Wat een rare wegwijzer, vind je niet? Stel je voor, dat ze er allemaal zo uitzagen! Kun je zien welke plaatsnamen er op vermeld staan?

GEMAKKELIJKE SOM

Als men 1.012.658.227.848 met acht moet vermenigvuldigen, dan hoeft men niets anders te doen dan de laatste acht voor het getal te plaatsen, want de uitkomst is: 8.101.265.822.784.

Reken het maar na!

INVULRAADSEL

Vul in van links naar rechts:

1 Moet je gebruiken om goed te leren
2 Ander woord voor onderzeeër
3 Lichtgele vatgroente; eet men in de winter vaak met spek of worst
4 Het huis van een boer
5 Wat de onderwijzer je opgeeft om thuis te maken
6 't Is groen en je kunt er op lopen en spelen
7 Vork met twee tanden, die de boer gebruikt
8 Een kwartje of een dubbeltje is er een

1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							

Als je de juiste woorden hebt ingevuld, lees je in de dikomlijnde hokjes van boven naar beneden iets, dat je graag ziet en hoort.

DE-RAADSEL

In alle vijf woorden, die je hier moet invullen, komen de letters DE voor, maar steeds op een andere plaats.

1	D	E				
2		D	E			
3			D	E		
4				D	E	
5					D	E

1 Hiermee sluit je een pan af
2 Als het je liefste wens is bijvoorbeeld dokter te worden, dan is dat je......
3 Iets nieuws: naar de laatste mode
4 Iemand, die altijd voor je zorgt en waar je veel van houdt
5 Voorbijmarcheren van soldaten op een feestelijke dag; wapenschouw

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Beeldkruiswoordpuzzle

L	E	D	I	K	A	N	T
A		O		A			O
M	O	L	E	N			N
P		K	L	O	M	P	
	K		F		U	U	R
H	E	K		K	I	L	O
	R	A	D		'S		E
	S	N	O	R		A	R

•

Tovervlechtwerk

I	V	O	O	R
V		N		E
O	N	Z	I	N
O		I		T
R	E	N	T	E

Ga je mee naar....?

Zwijndrecht
Wageningen

•

Lettersom

GROENTE + SOEP = GROENTESOEP

•

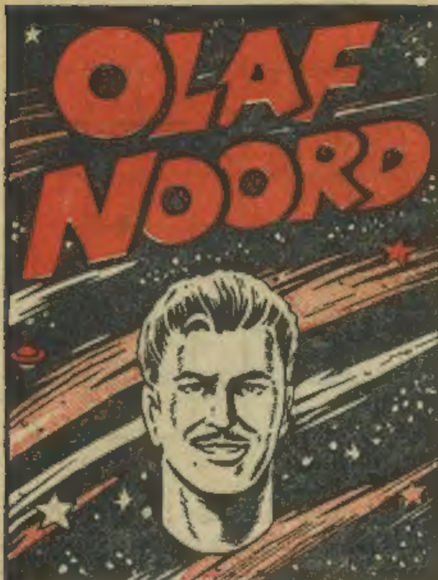
Wie weet het?

1b - 2b - 3c - 4a - 5b - 6c

Diersilhouet

Kijk maar eens naar deze oplossing. Het was dus een olifant, die je van de zwarte stukjes moest samenstellen.

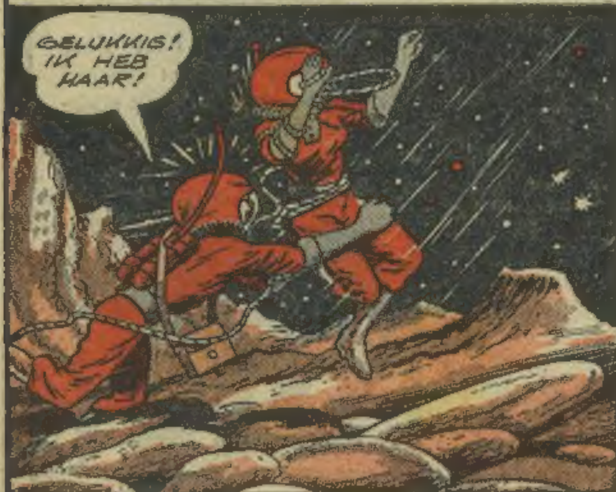

OLAF NOORD

HET MAANMONSTER WAS STERKER DAN OLAF HAD GEDACHT. MET ZIJN ENORME KRACHT SLEURDE HIJ OLAF VAN ZIJN STEUNPUNT OP HET ROTSPAD AF. DE ROTSPUNT WAARAAN DE LASSO WAS BEVESTIGD BRAK AF, MAAR DIAL EN OLAF LIETEN HET TOUW NIET LOS...
AI, AI! ALS HET TOUW NU MAAR HOUDT!

PFF! OP EEN HAAR NA MISTE IK DAT ROTSBLOK!

MET EEN GROTE ZWAAI BELANDDE OLAF TAMELIJK HARDHANDIG OP EEN MET ROTSBLOKKEN BEZAAIDE HELLING, MAAR HIJ LIET HET TOUW NIET LOS!
OLAF!!! HET MONSTER LAAT ME VALLEN!!

HET MONSTER SCHEEN ER NU GENOEG VAN TE KRIJGEN, WANT PLOTSELING LIET HET DIAL LOS! HET MEISJE TUIMELDE RECHT IN DE ARMEN VAN OLAF, DIE LENIG WAS TOEGESPRONGEN OM HAAR OP TE VANGEN.
GELUKKIG! IK HEB HAAR!

DIEPE DANKBAARHEID VERVULDE HET HART VAN DIAL JEGENS DE MAN DIE HAAR GERED HAD. MAAR HET GEVAAR WAS NOG NIET AFGEWEND! TERWIJL OLAF EN DIAL HET WEGZWEVENDE MONSTER NAKEKEN NADERDEN ER VAN DE ANDERE KANT NOG MEER VAN DIE VREEMDE WEZENS!
IK VERTROUW HET NIET! WE GAAN HIER WEG, DIAL!